

Sygn. akt II CZ 33/12

## POSTANOWIENIE

Dnia 13 czerwca 2012 r.

Sąd Najwyższy w składzie :

SSN Jan Górowski (przewodniczący)

SSN Mirosław Bączyk (sprawozdawca)

SSN Bogumiła Ustjanicz

w sprawie z powództwa Kredyt Banku Spółki Akcyjnej z siedzibą w Warszawie  
przeciwko M. I. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością z siedzibą  
w Ł. w likwidacji, i in.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym  
w Izbie Cywilnej w dniu 13 czerwca 2012 r.,  
zażalenia strony pozwanej  
na postanowienie Sądu Apelacyjnego  
z dnia 8 grudnia 2011 r.,

**oddala zażalenie.**

Uzasadnienie

Postanowieniem z dnia 8 grudnia 2011 r. Sąd Apelacyjny oddalił wnioski pozwanych o przywrócenie terminu do złożenia skarg kasacyjnych i odrzucił skargi tych pozwanych (pkt 1 i 2 postanowienia). Odrzucenie skarg nastąpiło z tej przyczyny, że zostały one wniesione po terminie dwóch miesięcy, a wniosek pozwanych o przywrócenie terminu do ich wniesienia, nie został uwzględniony. Skargi nadano w urzędzie pocztowym w ostatnim dniu terminu do wniesienia tego środka zaskarżenia, tj. w dniu 6 grudnia 2010 r., przy czym jako adresata wskazano „Sąd Okręgowy w Ł.”, a nie „Sąd Apelacyjny, w rezultacie przekazanie skarg Sądowi właściwemu nastąpiło dopiero w dniu 9 grudnia 2010 r.

W zażaleniu pozwanych na rozstrzygnięcie o odrzuceniu skarg kasacyjnych, zawarte w pkt 2 postanowienia z dnia 8 grudnia 2011 r., skarżący zarzucili naruszenie art. 148 § 2, art. 397 § 2 w zw. z art. 386 § 4 i w zw. z art. 168 § 1 k.p.c. oraz art. 398<sup>5</sup> § 1 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c.

Skarżący wnosili o uchylenie zaskarżonego postanowienia, a także rozpoznanie rozstrzygnięcia zawartego w pkt 1 zaskarżonego postanowienia na podstawie art. 380 k.p.c.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Z ustaleń faktycznych wynika, że skargi kasacyjne złożone zostały po upływie dwumiesięcznego terminu przewidzianego do ich wniesienia; istniały zatem podstawy do ich odrzucenia (art. 398<sup>5</sup> k.p.c. i art. 398<sup>6</sup> § 2 k.p.c.).

Pełnomocnik pozwanych złożył „nowy wniosek o przywrócenie terminu do złożenia skargi kasacyjnej”, czyniąc to w odpowiedzi na skierowane do niego przez Sąd pytanie o przyczyny „zaadresowania przez nadawcę koperty zawierającej skargę na Sąd Okręgowy w Ł., a nie Sąd Apelacyjny” (k. 1760 akt; zaadresowana koperta, k. 1603 akt sprawy). Odpowiedź taką i bliższe wyjaśnienia zawarto w piśmie pełnomocnika pozwanych z dnia 10 stycznia 2011 r. (k. 1768), na które powołano się również w treści zażalenia.

W ocenie Sądu Najwyższego, nie było podstaw do podważania rozstrzygnięcia oddalającego wnioski o przywrócenie terminu do złożenia skarg

kasacyjnych. Nie można przyjąć, że skarżący wykazali, iż skargi kasacyjne zostały wniesione po terminie bez ich winy w rozumieniu art. 168 § 1 k.p.c. W uzasadnieniu zażalenia skarżący potwierdzają tylko te okoliczności, w których doszło do skierowania przesyłki pocztowej zawierającej skargi kasacyjne do Sądu Okręgowego a nie do Sądu Apelacyjnego. Przesyłka pocztowa została nadana przez pracownika kancelarii, a więc osobę podlegającą kierownictwu pracodawcy. Nie ma przy tym znaczenia staż pracowniczy tej osoby, jej doświadczenie, ani także podane w zażaleniu motywy skierowania przesyłki pod niewłaściwy adres. Z tego względu bez znaczenia jest także sugerowane przez skarżących „zamieszanie związane ze zmianą siedziby przez Sąd Apelacyjny”. W tej sytuacji zażalenie pozwanych należało oddalić (art. 394<sup>1</sup> § 3 k.p.c. w zw. z art. 398<sup>14</sup> k.p.c.) jako nieuzasadnione.